

IV. évfolyam 13. szám | 2022. 03. 31. – 04. 06.

690 Ft | Éves előfizetőknek: 438 Ft
3,77 EUR | 14,08 RON | 350 DIN

mandiner

MI A TÉT?

Húszan a választás súlyáról,
tizenkét év eredményeiről
és a polgári kormányzás
melletti érvekről

www.mandiner.hu

Eljött a józan ész kora az EU-ban?

RODRIGO BALLESTER

AZ MCC EURÓPAI TANULMÁNYOK KÖZPONTJÁNAK VEZETŐJE,
KORÁBBI UNIÓS KÖZTISZTVISELŐ

Az ukrajnai háború „a történelem végének végét” jelzi Európának, egy olyan korszakét, amelyet az önámítás és az ideológiai vakság jellemzett. Azzal, hogy biztonságának védelmét felelőtlen módon teljes mértékben az Egyesült Államokra bízta, és a kereskedelmet tette meg geopolitikai törekvéseinek kizárólagos mércéjévé, Európa a realitások felett lebegett. Mint egy elkényeztetett gyerek, akit megrontott a jólét. A kontinens az egyetemes értékek és a klímavédelem önjelölt bajnokává kiáltotta ki magát azon az áron, hogy mindeközben saját túlélését tette kockára.

De mi van akkor, ha a háború most hirtelen egy dózis pragmatizmust fecskendezett az Európai Unió ereibe? Érdemes feltenni a kérdést. A szankciók gyors elfogadása, a nukleáris energia erőneveinek újbóli felfedezése vagy éppen az újrafegyverkezés iránt mutatott nyitottság mind bátorító jelnek tűnik. De valóban meghatározóak ezek a változások, vagy csupán néhány józan pillanatról van szó?

Erre a kérdésre az adhatja meg a választ, hogy mit lép az EU három konkrét ügy kapcsán. Először is, hogy átutalja-e azokat az eurómilliárdokat a helyreállítási alapból, amelyekkel Lengyelországnak és Magyarországnak tartozik. Abban az esetben, ha néhány hónapon belül nem kapja meg részét az a két tagállam, amelyik a legtöbb menekültet befogadta, jó okunk lesz attól félni, hogy még háború idején is a jogi keresztes hadjáratok és az általános iskolákban felléptetett drag queenek számítanak a „kétségbevonhatatlan európai értékeknek”. A második kérdés, hogy hajlandó lesz-e Brüsszel drasztikusan megváltoztatni zöldmegállapodását, amelynek rögeszmés klímacéljai nagy veszélybe sodorták Európa energiabiztonságát. A legkisebb mértékű realizmus is megköveteli a drákói szigorral megfogalmazott klímacélok felülvizsgálatát. A harmadik pedig, hogy képes lesz-e az unió megteremteni egy becsvágyó és koherens védelmi politika feltételeit, amely lehetővé teszi a tagállamoknak az

újrafegyverkezést úgy, hogy stratégiájukat szomszédokkal is összehangolják.

Ahhoz, hogy ezt elérjük, radikális változtatást kell fejben végrehajtanunk: gyakorlatias megközelítés kell felváltsa a küldetéstudatot. Mindenekelőtt pedig az uniónak újból fel kell fedeznie két aranyszabályt: csak a saját hatáskörében járjon el, és szigorúan alkalmazza a szubszidiaritás alapelvét, vagyis csupán akkor avatkozzon közbe, ha azzal valóban hozzáadott értéket teremt.

Hozzájárult a háború a realista megközelítés térnyeréséhez? Úgy tűnik, a bizottság és a tanács megértette az idők szavát. Az Oroszországgal szembeni hatékony és világos szankciók elfogadása, a 300 millió eurós keret megnyitása Magyarország számára és a kondicionális mellőzésének szándéka az elkövetkező időszakra nézve mind ígéretes jelnek tekinthető.

Egy nagy probléma azonban továbbra is fennáll: az Európai Parlament. Egy elefántcsonttorony, amelyet nagyrészt olyan hivatalnokok népesítenek be, akiket jobban érdekel, hogy a Twitteren acsarkodjanak, mint hogy elvégezzék a munkát, amire megválasztották őket. Március 10-én, miközben már javában tombolt a háború, a képviselők túlnyomó többsége újfent felszólította az Európai Bizottságot, hogy büntesse meg Lengyelországot és Magyarországot. Szánalmas ellentmondás: az az intézmény áll a legtávolabb az uniós polgárokat körülvevő realitástól, amelynek papíron a legdemokratikusabbnak kellene lennie. Sőt, ahelyett hogy kifejeznék a kontinens politikai sokszínűségét, inkább megfojtja.

A nemzeti szuverenitás olyan kérdés, ami jó pár magyar választópolgár fejében ott fog motoszkálni vasárnap. Reménykedjünk, hogy ez így marad majd egészen a következő, 2024-es EP-választásig. Azért, mert a szavazatuk kulcsfontosságú lesz ahhoz, hogy az Európai Parlamentből az uniós nemzetállamok szuverenitásának védelmezője váljon, ne pedig a sírásója. ■

„A háború egy dózis pragmatizmust fecskendezett az Európai Unió ereibe”